

[Egon Jensen.]

ølse bag, så beholder pølsen dog sin smag eller farve, som hr. Poul Møller plejer at udtrykke det. Virkningen vil formentlig blive den samme med hensyn til priser og konkurrenceevne, hvis man mener, at der dér er virkninger. Sådan har man formentlig også skønnet i Norge og Sverige og i fællesmarkedet, hvor ordningerne er baseret på rene arbejdsgiverbidrag.

Det er klart, at selvstændige må have opgjort deres pensionsbidrag på basis af selvangivelsen ved en nærmere udregning.

Det må også være rigtigt, at man strækker igangsætningen over en længere årrække, således at man kan begynde med relativt små procenter, fra godt 2 op til 7-8 pct. af udbetalt løn.

Ordningen skal hvile i sig selv uden tilskud fra det offentlige. Det betyder ikke, at stat og kommune undgår udgifter til pension, idet tanken er, at folkepensionen skal være grundpensionen, og denne skal fremover stadig pristals- og velstandsreguleres på samme måde som den påtænkte tillægspension.

Der har været røster fremme om, at ordningen skulle finansieres over skattebilletten; det er særlig fra de konservative, som jeg skal sige noget om senere. Det kunne jo nok klares over de første år, men meget snart ville pensionsudbetalingerne blive en voldsom byrde på fremtidens skatteydere, så det bliver nødvendigt med fondsdannelser; f. eks. ved man, at i år 2020 vil pensionsudbetalingerne overstige pensionsindbetalingerne med 600 mill. kr., som dækkes af en endnu større renteindtægt på fondsbeholdningerne. Der er her tale om en tvungen opsparing, om man vil, en obligatorisk opsparing, der i løbet af de første 5 år vil give omkring 6 milliarder kr., i løbet af 10 år 13 milliarder og omkring år 2020 en opsparing med rentes rente på ikke mindre end 70 milliarder kr.

Det er muligt, at det i den første tid vil betyde, at privat opsparing vil stagnere eller måske gå lidt ned, men på længere

sigt tror jeg at den samlede opsparing vil stige. I øjeblikket er det sådan, så vidt jeg er orienteret, at den private pensionsopsparing er for nedadgående.

Ingen økonomer er sikre i deres bedømmelse af virkningerne på samfundsøkonomien. Nogle er af den opfattelse, at ordningen vil virke positivt, andre at den vil virke negativt, men en kendsgerning er det, at samfundet, både den offentlige og den private sektor, står over for store investeringer i den kommende tid. Her vil fondsdannelsen komme til gavn, idet den under alle omstændigheder sikrer en opsparing af en vis størrelse, som igen kan udlånes både til privat og til offentlig investering, så pengene forsvinder ikke ud i den blå luft, men kommer til at arbejde fornuftigt.

Jeg tror simpelt hen ikke, at samfundet kan undvære disse midler, at man kan klare den store efterspørgsel efter kapital, hvis vi ikke også ad denne vej søger at tilføre kapital til investering.

Det er da heller ikke anderledes, end at også andre end socialdemokrater har udtalt sig til fordel for fondsdannelser; jeg tænker her på venstres økonomiske ordfører, hr. Henry Christensen, som ved første behandling af ATP-ordningen udtalte glæde over ordningen på følgende måde — folketingets forhandlinger 1963-64 sp. 2002 —:

„Jeg vil gerne understrege som noget positivt, at ordningen efter forslaget hviler i sig selv, og at den, som jeg nævnte før, vil være et bidrag til en kraftig vækst af den samlede opsparing. Dette sidste tror jeg at vi alle skal være meget opmærksom på.“

Jeg er helt enig med hr. Henry Christensen i denne konklusion.

Der har været mange spekulationer omkring fondsdannelsen og fondens ledelse. Det er klart, at det offentlige skal være med. Det er lige så klart, at lønmodtagere skal være med. Det er lige så klart, at arbejdsgiverrepræsentanter eller erhvervsrepræsentanter skal være repræsenteret i ledelsen, så der bliver tale om en slags